

Advent

Aki valaha abban az országban járt, tudja, hogy a keletiek naphosszat képesek házuk lépcsőjén guggolni szótlanul és kíváncsian figyelve az idegenek jövés-menését.

Bizonyára így volt ez azon a bizonyos estén is. Azon a napon sok látnivaló akadt a betlehemiek számára. Gazdag kereskedők, masírozó katonák, egyszerű vándorok, kik messziről jöttek a városba.

Valamikor, már este felé, a karavánok között egy csendes házaspár kapaszkodott fel a hegyre. De jövetelüket nem kísérte nagyobb figyelem.

A világ így várta – és így hagyta figyelmen kívül annakidején a Megváltót. Minek kellett volna történnie, ami ezeket az embereket felriaszthatta volna fáradt egykedvűségükből?

Mekkora lármát kellett volna Istennek csapnia, ha azt akarta volna, hogy az emberek észrevegyék? Isten azon a napon jött el.

De nem ott jött el, ahol a legtöbb látnivaló és a legnagyobb zaj volt; a város kapui előtti dűledező falak egyik szegletében jött erre a világra, az éjszaka legcsöndesebb csendjében. Ki gondolt azon az éjjelen a kapuk előtt lévő istállóra?

Így jön el mindig az emberekhez és az egyes lelkekhez. Ma ismerjük ezt a tényt.

Minden nagy dolog a hallgatásból jön, akkor ISTEN NAGYSÁGA CSAK A CSÖNDBEN RAGADHATÓ ÉS VALÓSÍTHATÓ MEG.

Ha e föld uralkodói és nagyjai bevonulnak birodalmukba, akkor az emberek fogadást rendeznek számukra, melyet már hónapokkal az esemény előtt előkészítenek

Mikor Isten Igéje örök trónjáról erre a világra szállt le, bejelentetlenül és program nélkül jött meg. Néhány pásztor térdelt szótlanul az etetővályú előtt, melyben a gyermek feküdt. Ez volt minden. Betlehem többi része a fogadóknak zajongott és mulatott. A fogadás elmaradt.

Csöndben és titokban jött a Megváltó ebbe a világba, és éppen azok nem vették észre, akiknek tudniuk lehetett és kellett volna, hol jön el.

„A világban volt, de övéi nem fogadták be” (Jn 1,10)

Futballstadionok és techno-partik dugig tele vannak nálunk, míg a templomok üresek.

Annakidején a szabadtéri színpadok és a piacok voltak tele, míg az istállóhoz csak a pásztorok mentek el.

Pedig az egész választott nép várta a Messiást.

De mivel nem úgy jött, ahogy azt elképzelték, hanem gyermekként pólyában egy csinnadrattával jövő király helyett, ezen az éjszakán mindenki elment mellette.

Ha ma bárki, egy hónappal a karácsonyi ünnep előtt valamely európai városra tekint, első látásra úgy találja, hogy már minden készen van a Megváltó érkezésére: girlandok, fenyőágak, fényláncok, karácsonyi zene, karácsonyi lapok és sütemények azt a látszatot keltik, hogy a kis Jézus boldog üzenetét hirdetik.

De ha jobban odanéz valaki, akkor látja, hogy bár minden fényesebb, mint annakidején a betlehemi istállóban, mégis sok ember – csakúgy, mint annakidején – elmegy a Megváltó mellett.

Az ádventi vásárok és ajándékpapírok zűrzavarában a legtöbben elfelejtik, hogy a Megváltó csöndben jött el, hogy Ő nem lelhető fel zajban, és annak, aki Őt akarja megtalálni, a csendet kell szeretnie és keresnie.

Az ádventi időnek tehát elsősorban nem arra kell szolgálnia, hogy kitaláljuk, mit ajándékozzunk rokonainknak.

E pár hétnek a csend idejének kell lennie. Olyan időszaknak, mely arra szolgál, hogy felkészüljünk, hogy amikor Ő eljön, ne menjünk el mellette.

Miért mutatja magát Isten ilyen észrevétlennek a jászolban, miért választja ezer más lehetőség közül a pólyát jelnek?

Mit tehetnek róla a betlehemiek, hogy nem ismerték fel, ha ilyen titokban jött be a városkapun? Csak nem akarhatja, hogy tévedjünk, és igazi nagyságát ne ismerjük fel?

Egy édesanya amikor bújócskát játszik gyermekével, azért bújik el, mert szeretné ha a gyermek megtalálná.

A szeretetnek szeme van. Ott is felismeri az Urat, ahol elrejtőzik.

Egy anya például, aki szereti gyermekét, azonnal észreveszi, ha a gyermek szomorú. Azért látja ezt meg, mert a szeretet mélyre lát.

MINÉL NAGYOBB A SZERETET ISTEN IRÁNT, ANNÁL KEVESEBB KÜLSŐ JELRE ÉS ISTEN ÉREZHETŐ VIGASZTALÁSÁRA VAN SZÜKSÉGE.

Talán Isten jósága az, ami mindezidáig elrejtí elölünk valódi nagyságát; mert talán összetörne bennünket ez a jóság.

Ha Istent rejtettségében meg akarjuk találni, akkor ugyanolyan kicsinyekké kell válnunk, mint amilyenek a pásztorok voltak. „AKI SAJÁT SEMMISÉGÉT NEM ISMERTE FEL, AZ NEM TALÁLTA MEG ISTENT SEM.” (P. M.E. Grialou)